

[Leif Hermann]

brugsministeren som sådan, selv om betegnelserne i disse dage efterhånden skifter indhold, som man bruger dem, alt efter hvilket parti man er medlem af.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 245:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme m.v. (Ophævelse af den amtskommunale grundskyld af landbrugs- og lignende ejendomme).

Af indenrigsministeren (Enggaard).
(Fremsat 20/5 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Stavad (S):

Med det forslag, regeringen her har ønsket behandlet, må vi sige, at valgkampen i sandhed er begyndt. Regeringen fremsætter sine paradeforslag på et tidspunkt, hvor Folketinget er overbelastet med saglig og påtrængende lovgivning.

Amtsgrundskatterne på al landbrugsjord skal efter forslaget fjernes. Det koster amtskommunerne ca. 1/4 mia. kr., og det må vel være berettiget at spørge, hvor mange små sygehuse der skal lukkes for at finansiere den manglende indtægt.

Tilbage bliver opkrævningen af en afgift hos landbruget på ca. 220 mill. kr., som leveres tilbage til landbruget, men som er fradagsberettiget. Landbruget betaler altså netto ca. 100 mill. kr. og får til gengæld 220 mill.

kr. tilbage. Fin forretning – altså for landbruget.

Hvem er det så, man vil forære 1/4 mia. kr.? Ja, i sagens natur er det først og fremmest de største jordbesiddere, som typisk får de mindste miljøudgifter, som har den højeste indtjening, og som har det største privatforbrug.

Jordbrugsøkonomisk Institut har oplyst, at det gennemsnitlige privatforbrug for ejere af ejendomme på over 100 ha var 262.100 kr. i 1985–86. Det lyder måske umiddelbart ikke så voldsomt, men det svarer til, at en lønmodtager skal tjene 600.000–800.000 kr. for at kunne tillade sig et tilsvarende privatforbrug.

At den pågældende gruppe landmænd har en gennemsnitlig formue på ca. 4½ mill. kr., stadig ifølge Jordbrugsøkonomisk Institut, sætter yderligere galskaben i regeringens forslag i relief.

Det er svært at finde ord, som er dækkende for regeringens forslag, og som er tilladt fra denne talerstol. Tilsyneladende har regeringen opgivet enhver saglighed. Det er, som om regeringens fiasko med den økonomiske politik nu skal kompenseres med paradeforslag til valgkampen for partiernes kernevælgerne. Det er for sølle. Det er for gennemskueligt. Fortsæt bare i samme skure, så skal regeringen nok blive fritaget for regeringsansvaret!

Forslaget er også en hån imod de landmænd, som kæmper med reelle problemer. Dem hjælper det nemlig ikke.

Socialdemokratiet har aldrig afvist at være med til at finde løsninger på reelle problemer, heller ikke når det drejer sig om landbruget. Derimod afviser vi at medvirke i regeringens ideologiske felttog for at forgylde de bedststillede og for at fremme privatisering og brugerbetaling.

Hvor er regeringens selvudnævnte sociale samvittighed, Kristeligt Folkeparti, i den her sag? Er det et nyt knæfald af miljøministeren for landbrugsministeren og Venstre? Det må vel være berettiget at spørge, om ikke prisen for en enkelt taburet efterhånden er ved at blive for høj.

Sluttelig vil jeg godt takke Det Radikale Venstre for helt klare meldinger i den her sag. Vi er glade og tilfredse med at kunne konstatere, at her er et område, hvor vi fortsat er fuldstændig enige.